

Tasmina
Perry
A
CSALÁD
BARÁTJA

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Fiamnak, Finnek

Prológus

A fényképalbum lehúzta a kezét. Töprengett egy pillanatra, aztán végigfuttatta ujjait a szemcsés bőrön, méricskélte a súlyát. Nem csoda, hogy senki sem használja már ezeket: vaskos, ormótlan holmik, amiket az ágy alá vagy a padlásra dugtak, vagy belöktek egy szekrény hátuljába – pontosan így talált rá ő is erre: egy jegycsonkokkal és félig üres jegyzetfüzetekkel teli cipősdoboz mögé volt rejtve. Na és a fényképek! *Ténylegesen* be kellett menni egy üzletbe a főutcán, hogy az ember papírképet csináltasson róluk, mintha az örökkévalóságnak megőrzendő becses műalkotások volnának. Kinek van manapság ilyesmire ideje? Olyan végtelenül önző dolog! Annyira *arrogáns!* Annyira huszadik századi! Arcán merev mosollyal kinyitotta az albumot. A pergamenborító elnyűtt és ráncos volt, akár egy öregasszony bőre, és az első lapon tintával, takaros kézírással díszelgett a cím: *Oxford, 1995.*

Lapozott egyet, és ott voltak ők, fénylő pompájukban, alapszínekben játszó és monokróm forgatag, csupa energia és póz és az idő múlásával csak csekély mértékben halványuló, negédes vigyorok. Milyen fiatal és csinos volt mindenki! Divatjamúlt ruhákban és frizurával persze, de a mosoly őszinte – egy kicsit talán szégyenlős, de gondtalan. Igen, ez rá a jó szó. Mintha semmiért sem kellene bocsánatot kérniük. Mindnyájan egyenesen belenéztek a fényképezőgép lencséjébe, mintha kihívón azt kérdeznék, hogy

van-e merszed megítélni őket, van-e merszed azt állítani, hogy korántsem ők a fiatalok és a szépek, az ország elitje, előttük ott áll a jövő, és csak arra vár, hogy leszakítsák, akár egy tökéletes rózsaszálat.

Különösen az egyik fénykép vonzotta a tekintetét. Teljesen ártalmatlan volt. Csoportkép egy buliban. Emberek százai, ezrei készítenek ilyen pillanatfelvételeket. Fiatalok valami bárban, mindenki fölemeli a poharát – pezsgős-kelyheket, természetesen –, belekacsintanak és belenevetnek a lencsébe, és túljátszott grimaszokat vágva kiabálják, hogy „Csííz!”, ünnepelnek valamit, de vajon mit? Dicsőséges befejezéseket vagy borzongatóan izgalmas kezdeteket? Feltételezte, hogy a kép mindkettőt ábrázolja.

Ahogy ujját végighúzta a kép közepén lévő arcon, azon tűnődött, vajon mire gondolt Amy, miközben a pezsgőjét kortyolgatta, és belevigyorgott a lencsébe. Vajon mindenki volt már dolgozva a fejében, már alaposan végiggondolta, és építgette ügyes tervét, hogy az egyetem elvégzése után felaraszol a csúcsra? Vagy valóban csak jó időzítés, a megfelelő barátok és szerencse kérdése volt?

Senki sem lehet ennyire szerencsés.

Érezte, hogy begömbülnek az ujjai, körmei megkarcolják a papírt. *Hogyan nézhetett ki ennyire boldognak?*, gondolta. Kiemelte a fényképet az oldalról, összegyűrte a markában, és elhajította, a bőre bizsergett a tapintásától. Megragadta a következő fényképet, majd a következőt, kitépte őket az albumból, összemorzsolta a keze között, zúzta és szaggatta, a torkából mélyről jövő nyögés szakadt fel.

– Hogy merészeli? – sziszegte újra meg újra, teljes oldalakat szaggatva ketté, majd háromba, úgy szórva szét a darabokat, akár a konfettit, míg végül már nem maradt semmi széttéphető. Megmarkolta a vastag borítót, és azt is

megpróbálta megsemmisíteni, de az túlságosan vaskos és túlságosan súlyos volt, a bőr a dolgát téve megőrizte a formáját. Úgyhogy egyet sikoltva inkább áthajította a szobán, és nézte, ahogy pörögve beesik a sarokba.

– Nézd, mit tettem miattad! – suttogta, és a haja csavargatásával igyekezett megnyugtatni a két kezét. – Nézd, mit tettem miattad! – És végül sírva fakadt.

1. fejezet

A gyakorlatlan szem számára ez bámulatos borító volt. Fényes és elbűvölő, egy dögös feltörekvő hollywoodi színésznőt ábrázolt, és zsúfolásig megtöltötték a csábító szalagcímek: „Online randizási útmutató”, „100%-osan garantált orgazmusok”, „Kihagyhatatlan holmik őszi stílusban”. Minden gomb megnyomva, minden ott volt, amire egy fiatal és divatos városi nő vágyhat. És a főszerkesztő, Amy Shepherd mégis tudta, hogy kész katasztrófa.

– Valamennyi fotóján ilyen siralmasan néz ki? – kérdezte a számítógép képernyője előtt görnyedő nőtől. – Ugyan már, Gem, kell lennie valaminek! – Gemma Carling volt a legjobb művészeti igazgató a magazinok világában – Amy ezért szipkázta el a leghíresebb magazinok kiadóvállalatától, a Condé Nasttól hat hónappal ezelőtt –, de csodákat még ő sem tudott tenni.

– A Photoshop csak ennyire képes, Amy – felelte. – Legyalulhatok róla egy-két kilót, megszabadíthatom a feltjaitól, de nem tudom a csajt ennél kevésbé lehangolttá tenni. Emlékszel, mit mondott az ügynöke.

Amy bólintott.

– Carly nem egy mosolygós fajta.

Carly Zima megszerzése egy címlapfotózásra fontos lépést jelentett a *Verve* számára: olyan reklám, amelyre a magazinnak égető szüksége volt. 1990-es évekbeli fénykorában a *Verve* a rámenős feminizmus megtestesítője volt,

azoknak a magabiztos fiatal nőknek a stílusbibliája, akik tudták, mit akarnak: szexet, karriert és divatot – mind a hármát, és állandóan. Amy emlékezett azokra az időkre, amikor a sztárok személyesen jöttek be a szerkesztőségbe, körüludvarolták a munkatársakat, vacsorázni vitték őket, anynyira akartak szerepelni a lapban. De ez már régen volt, és időközben egyre nehezebben lehetett bármiről is exkluzív riportra szert tenni.

– Semmi esélyünk egy újbóli fotózásra? – kérdezte Gemma reménykedő hangon, de mind a ketten tudták a választ. Carly részben azért vágott rosszkedvű arcot, mert kényszer hatására vett részt a fotózáson, a szponzorai ragaszkodtak hozzá. Úgyhogy jó, megjelent. Igaz, hogy hat óra késéssel, de mégiscsak eljött. Nyilván azt hitte, hogy ezzel a szerepe véget is ért az ügyben. A kiváló divatfotós, Emile Noir rengeteg hízelgéssel sem tudta rávenni, hogy a *Verve* védjegyét jelentő kihívó magabiztosságot sugározza.

– Úgy néz ki, mint akinek épp most múlt ki a kuttyája – jegyezte meg Gemma.

Akasztófahumor. Manapság ez fontos a magazinoknál. Ha nem nevetnek, sírni fognak.

– Amy?

Felnézve Chrissie-t, a személyi asszisztensét pillantotta meg, aki feltartott egy telefont, és enyhén rázogatta.

– Elnézést, hogy megzavarlak, de arra kértél, hogy emlékeztesselek a fél egyes megbeszélésedre.

– Ó, a francba!

Amy felállt, és felkapta mindig nála lévő határidőnaplóját.

– Figyelj, tudom, hogy hiábavalóan erőlködünk, Gem – mondta. – De nézd meg, nem tudnál-e valahogy életet lehelni belé.

Gemma zordan mosolygott rá.

– Hízeltél dumagép.

Amy az órájára pillantott, és futásnak eredt, a cipősarkai kopogtak, Chrissie mellette loholt.

– Huszonharmadik emelet, tárgyalóterem – mondta, és a főnöke kezébe nyomott egy köteg nyomtatott anyagot. – És ne felejtsd el, hogy egy órákor a Tanjerinben ebédelsz.

– Kösz, Chrissie, életmentő vagy, mint mindig.

A Genesis Media igazgatósági emeletére felvivő lift üres volt, így Amynek volt ideje ellenőrizni a sminkjét a tükrös falakon. A szeme alatt halványlila karikák húzódtak, de nem meglepő, hogy fáradtnak látszik. Aznap különösen korán ért be az irodába, még azelőtt elindult otthonról, hogy Tilly, az ötéves örökmozgója egyáltalán megrezdült volna, miután megbizonyosodott róla, hogy David, a férje tartja a frontot, amíg a bébiszitterük, Claudia hétkor megérkezik.

A nap többi részét több tucat cikk átolvasásával töltötte, áthúzogattott ezt-azt, és a lapszélre odaírta a javítást, akár egy haragos tanár, hosszan beszélt a HR-esekkel pályakezdő divatszerkesztőjéről, akit rajtakaptak, hogy lelépett, amikor pedig megbeszélt találkozókon kellett volna lennie, és foglalkozott egy csomó bosszantó e-maillal, amelyek az irodai papírkészlettől Tilly új iskolai egyenruhájáig mindenféle témát felöleltek. Amy tudta, hogy vannak sokkal fáradtságosabb munkák is a világon – neki például nem kell alászállnia egy bányába, és háborús övezetbe sem kell elrepülnie –, ennek ellenére fizikailag és érzelmileg is kizsigereltnek érezte magát.

A lift zökkent egyet, és megállt. Amikor kinyílt az ajtó, Amy kiszállt, végigment a folyosón, és egy észrevétlen pillantást vetve az órájára, belépett a tanácsterem dupla ajta-

ján. Mindössze három percet késett, ez még elfogadható. Douglas Proctor ragaszkodott a pontossághoz, és nem volt elnéző a kreatív típusokkal. Valójában az volt a határozott véleménye, hogy az ilyenek gátolják a szervezet zökkenőmentes működését, Amyt azonban tolerálta. Legalábbis eddig.

A Genesis Media hivatalba lépő ügyvezető igazgatója az ablaknál állt, háttal a szobának. Jelenleg a cég üzemviteli igazgatója volt, de a Genesis vezetője, William Bentley közelgő nyugdíjba vonulása miatt őt léptették elő.

– Á, Amy – mondta megfordulva. – Ülj le! Gondoltam, megkérem Dentont, hogy csatlakozzon hozzánk ma délelőtt.

Amy rámosolygott az asztalnál ülő karcsú, öltönyös férfira, jóllehet a látványát sem bírta. Denton Scoles, a pénzügyi igazgató, a Genesis Media főkönyvelője és a kreativitás ősellensége mindazt képviselte, ami mostanában rossz volt a magazinoknál. Tizenkét hónappal ezelőtti érkezése óta a szerkesztők elbocsátásának két nagy hullámát vezényelte le, azt állítva, hogy tucatnyi túlterhelt segédszerkesztő és tervező tető alá tudja hozni a Genesis húsz lapját, és mint ismeretes, nemet mondott a *Verve* évenkénti karácsonyi partijára, mivel az „improduktív”.

– William ma nem jön? – kérdezte Amy, nyomban meg is bánva a megjegyzését. Douglas hűvös pillantása elárulta neki, hogy az új rend már életbe lépett, és hogy zseniális főnökük nem kapott meghívást.

– Hogy néz ki az októberi szám borítója? – érdeklődött a férfi, nem is vesződvé azzal, hogy válaszoljon a kérdésére.

Amy nem merte megmondani neki, hogy lehet, hogy újra kell fotózni.

– Az utolsó simításokat végezzük, de már nagyon izgattak vagyunk. Szerintem jól fog fogyni.

– Az jó – nyugtázta Douglas, és ivott egy kis vizet.
– Mert aligha kell mondanom neked, hogy a számadatok lefelé irányulnak.

Amy megdöbbsentette a főnöke nyers stílusa.

– Lehetséges – felelte lassan. – De mint tudjuk, a válság az egész ágazatot sújtotta, és bennünket még viszonylag kevésbé érintett, mint a többi lapot.

Denton, mintegy végszóra, feléje fordította a laptopját.

– Az új adatok a példányszámokról csak jövő héten lesznek meg, de a pillanatnyi állás itt látható – közölte, tollával egy grafikonra bökkve a képernyőn. – A piros vonal a *Verve*-öt jelzi, a kék a *Vogue*-ot, a zöld az *Elle*-t, satöbbi, satöbbi. Csaknem valamennyi magazin rosszabbul áll, mint tíz évvel ezelőtt. – Elhallgatott egy pillanatra, hogy az információ leülepedhessen. – Nos – folytatta, és egy billentyű megnyomásával egy másik grafikonra váltott –, itt megfordul a trend: valamennyi magazin fölfelé tör. A blogok, az Instagram, a Twitter mind az egekbe tartanak.

– De ezek közül hány termel pénzt? – kérdezte Amy csípősen.

Douglas most sem vett tudomást a megjegyzéséről.

– A magazinoknak megvannak a korlátaik. Időérzékeny témák esetében egyszerűen nem tudunk versenyezni. Még a napilapok is kezdik elveszteni aktualitásukat: nyomdába kell kerülniük, mielőtt egy választási eredményt bejelentenek, lemaradnak az olyan terrortámadásról, amelyik a nap közepén történik. Na és a havilapok? Már túlhaldott divattrendeket követnek.

– Tisztában vagyunk a nehézségekkel – mondta Amy azon tűnődve, vajon őt akarják-e felelőssé tenni az egész iparág hanyatlásáért.

– El kell kezdenünk kitalálni, hogyan kereshetünk több pénzt. Események, szponzorálás, kurzusok, digitális innováció...

Amy bólintott. Hat hónappal ezelőtt egy csaknem ugyanilyen beszélgetést folytatott Williammel, bár igaz, hogy más körülmények között: egy hosszú, piálós ebéd keretében, ahol szomorkásan idézték fel a magazinok aranykorát, amikor minden íróasztalon orchidea virított, és a délutánok azzal teltek, hogy sajtóbemutatókról filmvetítésekre röppentek. Ám a letűnt idők utáni nosztalgiájuk ellenére mindketten el voltak szánva arra, hogy újból némi izgalmat fecskendezzenek a kiadványba, és azzal az ötlettel rukkoltak elő, hogy egy menő eseményt kellene összehozni a *Verve* számára.

– Tökéletesen egyetértek veled, Douglas, éppen ezért rendezzük meg a Fashion 500 partit – mondta, azt kívánva közben, bár ott volna William, hogy támogassa. – A divatmárkáknak van pénzük. Ha létre tudnánk hozni a New York-i Met-gála londoni megfelelőjét, megerősítenénk a saját márkánkat, fősodorbeli luxustermékként pozícionálnánk magunkat, és döngicsélni kezdenének rólunk.

– Ezt akartuk megbeszélni – közölte Douglas, de nem úgy festett, mint aki el van ragadtatva. – Denton aggódik, hogy a költségek meredeken emelkednek...

– Az a kérés érkezett hozzám, hogy hagyjak jóvá egy húszezer fontos virágrendelést – mondta Denton a szemüvege fölött kinézve. – Tizenötezer lézervágott meghívókra és ugyanekkor összeget egy jégből készített vodkacsúszdára. Ez nem XIV. Lajos udvara, Amy.

– Csupán Róma végnapjai – dűnnyögte ő.

– Te vagy a csoport egyik legtapasztaltabb főszerkesztője – folytatta Douglas egy fokkal kegyesebben. – Szükségünk van rád a csapatunk magjában, amely stratégiát készít a cégek számára, hogy hogyan tehetnek szert új bevételekre. Pillanatnyilag azonban egy olyan divatcsapat, amely egymillió fontot akar fölemészteni, inkább a probléma része, mint a megoldása.

Amy eltökélte, hogy nem tágít. Tudta, hogy ő a Genesis Media aranyleánykája. Az elmúlt tizennyolc hónapban három főszerkesztőt rúgtak ki a vállalattól, ő azonban egyelőre még nem aggódott az állása miatt. Bizakodott, hogy a legújabb ABC-k – a szakma legnagyobb figyelemmel kísért forgalommutatói – körében a *Verve* változatlan számokat mutat, és a jelenlegi légkörben ez volt a legjobb, amit remélni lehetett.

– Douglas, a gála a pozicionálásról és az ítéletalkotásról szól. Mint tudod, a divat világában ez a legfontosabb. Magabiztosnak akarunk látszani. Azt az üzenetet akarjuk küldeni a világnak, hogy beruházunk a *Verve*-be. Ezzel támogatjuk a reklámokból befolyt dollárokat, így érünk el hét számjegyű szponzorációs megállapodásokat. Már megnyertük három bank vezérigazgatóját, és csaknem mind egyik főbb divatház megerősítette, hogy részt vesz rajta.

– Némelyek bármit megtesznek egy ingyenebéd kedvéért – szólt közbe Denton.

– Gondolod, hogy származik majd belőle valami kézzelfogható haszon? – tudakolta Douglas csöndes provokációval a hangjában.

– Ha nem tapasztalunk azonnali növekedést a hirdetések és a hozam nagyságrendjében, hát megeszem a Prada

kalapomat – felelte Amy, igyekezve könnyedebbé tenni a hangnemet.

Douglasben lakozott annyi jó modor, hogy elmosolyodott.

– Hát jó. De tájékoztass folyamatosan, rendben? Ennek muszáj működnie. – Az órájára pillantott, jelezve, hogy a megbeszélésnek vége.

Amy fölvette a jegyzetfüzetét, és elköszönt. Lepillantott a kezére, és észrevette, hogy enyhén remeg. Ahogy odaért a lifthez, az ajtó csilingelve kinyílt, és Juliet James, a *Living Style* magazin főszerkesztője lépett ki rajta.

– Te vagy a következő? – kérdezte Amy, megkísérelve kipréselni magából egy mosolyt.

Legjobb barátnője az égre fordította szürke szemét. A két nő több mint húsz éve ismerte egymást, és szavak nélkül is tudtak kommunikálni. Julietet általában nehéz volt kizökkenteni a nyugalmából, de Amy látta rajta, hogy ettől a megbeszéléstől ő is retteg.

– Milyen hangulatban van? – kérdezte fátyolos hangú, kifinomultan vontatott beszédmódján.

– Denton Scoles is odabent van. A táblázatai társaságában.

– Atyaég! – felelte Juliet, és műrémülettel behunyta a szemét. – Mondd, hogy benne vagy egy folyékony ebédben, miután kiszabadultam.

– Nem megy – mondta Amy. – Ma nem.

– Már pénteken is lepattintottál, te kérges szívű tyúk – méltatlankodott Juliet színpadiasan.

– Találkozóm van egy régi iskolatársammal. Nem látam vagy tizenöt éve, és ritkán jár Londonban, úgyhogy el kell mennem. Ami azt illeti, te is ismered. A barátnőm még

otthonról. Karen Price. Néha ott aludt nálunk a Holywell Street-i házban.

Valami átsuhant Juliet arcán.

Amy már el is felejtette, hogy Julietnek problémája volt Karennel. Juliet gazdag magániskolai háttérből érkezett, és ő ismerte el elsőként, hogy az egyetemi éveiben gyalázatosan sznob volt. Karen nem volt „a megfelelő fajta”; mindamellett Amy sem volt az.

– Hát persze, Karen – bólintott Juliet. – Mivel foglalkozik mostanában?

Amy megvonta a vállát.

– Nagyon rég nem beszéltünk, fogalmam sincs. De vasárnap majd beszámolok róla.

– Add át neki üdvözetemet!

Amy kiment az épületből, és kilépett az utcára. Néha úgy érezte magát, mint egy cápa: állandóan mozgásban kell lennie, különben megszűnik létezni. Eszébe sem jutott az ebéd a régi iskolai barátnőjével, amíg az asszisztense korábban nem emlékeztette, és erős volt a kísértés, hogy lemondja. De, jöllehet már semmi sem kötötte a szülővárosához, Karen és ő egykor közel álltak egymáshoz – szinte testvéri közelségben –, és a nosztalgia meg egy csipetnyi kíváncsiság rávette a találkozásra.

A torony a South Bankben volt, a Tate Modern és a London Eye közé ékelve. Az egykor rakpartokból és raktárépületekből álló elhagyatott, kopár negyed mostanra nyüzsgő médiaszigetté alakult át. Egy újság szerkesztősége, egy tévéstúdió és egy színház kapott benne helyet kőhajításnyira egymástól, ami természetesen egyre növekvő számú éttermet vonzott – mexikói, libanoni vendéglőket, elvitelre árusító thai étkezdéket –, plusz az olyanfajta bárókat, ame-

lyek abba a hitbe ringatják a szerkesztőket és producereket, hogy náluk fiatalnak és merésznek érezhetik magukat. Kavargott a tömeg; a média öltönybe és nyitott nyakú ingbe, illetve nyári ruhába és balettcipőbe öltözött dolgozói jól informált turistákkal, egyetemistákkal, biciklis futárokkal és utcazenészekkel vegyültek. Amy átcikázott közöttük az egyik japán étterem, a Tanjerin felé, és bement.

London összes étterme közül még mindig a Tanjerin volt a kedvence. Rendszeresen járt ide, mióta megnyitott, részben a szájban elomló kaliforniai szusitekercsük miatt, másrészt pedig azért, mert itt ritkán lehetett a magazinok világából érkezettekkel összeakadni. Sötét és szűk volt, nem az a fajta hely, ahol látják az embert, ami pedig a média emberei számára gyűlöletes. Az a fajta hely volt, ahová bejöhettek egyedül, és senki nem vette észre.

– A barátnője már itt van – jelentette Charlie, a főpincér.

Amy várakozással telve nézett körül, de aztán arcán a mosoly lassan homlokráncolásba fordult át. Hol? Hol van a barátnője? Egy pár hajolt össze egy kétszemélyes asztal fölött, a kezük összeért, körülöttük japán üzletemberek csoportjai és néhány hipszter. És ekkor meglátta.

– Karen – szólalt meg, igyekezve úgy kimondani a nevet, hogy ne hangozzék kérdésnek. Először azért nem vette észre, mert ostoba módon arra számított, hogy ugyanúgy fog kinézni, mint 1995-ben. A nő felállt; hát *persze* hogy Karen volt az. Öregebb, súlyosabb – nyilván, hiszen több mint egy évtized telt el –, de Amy felismerte a tartását, a nyaka ívét, az enyhén feszélyezett mosolyát. – De jó látni téged! – mondta. Odalépett hozzá, és megölelte. – Mennyi ideje is?

– Tizenöt éve – felelte Karen. – Jól nézel ki, Ames.

Ames. Senki sem hívta így azóta, hogy az egyetemre indulva felszállt a vonatra a bristoli Temple Meads vasútállomáson. Furcsának, idegennek hangzott. De egyúttal valahogy megnyugtatónak is.

– Te is remekül nézel ki – mondta. Ez volt az udvarias válasz, a nagyon angol reflex. Valójában azonban Karen öregnek látszott. Persze, nincs az a búzacsíra- vagy Pilates-mennyiség, amely meg tudná állítani az idő múlását, de a bőre sápadt és ráncos volt, a szeme alatti rész megereszkedett, és meghízott, a nyaka körül háj gyűlt föl.

– No és mi járatban vagy Londonban? – kérdezte Amy, miközben elvett egy étlapot a pincérnőtől.

– Egy musicalt nézek meg. Átkozott. – Karen szélesen elmosolyodott.

Amy nem tudta, hogy a musical címére gondol-e, vagy izgatottan azt akarja kifejezésre juttatni, hogy átkozottul jó.¹ – A munkahelyemen az egyik lány jegyeket nyert rá egy versenyen, és úgy gondoltuk, hogy az előadás kapcsán egy teljes hétvégét itt töltünk – folytatta Karen. – Négyen jöttünk el. Az Oxford Street közelében lévő Royal Hotel-ban szálltunk meg. – Ezt úgy mondta, mintha legalábbis a Tádzs Mahalról beszélne. – A többiek most ott vannak, és nem csodálnám, ha éppen a Topshopot ürítenék ki.

A pincérnő ott álldogált mellettük a felírótüskéjével. Szerették, ha a vendégek gyorsan váltják egymást – Amy választása többek között ezért is esett a helyre.

– A francba, ez akár görögül is lehetne – pillantott fel Karen az étlapjából. – Mi az az *unagi*?

---

¹ A sikeres Broadway-musical címe *Wicked*, amit „Az Átkozott Nyugati Boszorkány”-ként, illetve „A Gonosz Nyugati Boszorkány”-ként lehet magyarrá fordítani. Az angol szó mindkettőt jelenti. (*A ford.*)

– Édesvízi angolna. Finom.

– Angolna? *Brrrr!* – Karen összerázkódott.

Amy keresett valamit az étlapon, ami a barátnőjének esetleg ízlene. Ő olyan gyakran járt a Tanjerinbe, hogy föl sem merült benne, hogy az ételei sokak ízlésének túlságosan különlegesek lehetnek.

Tekercsválogatást rendelt mindkettőjük számára, és egy üveg San Pellegrinót. Aztán, látva Karen arcán a csalódottságot, feltartotta a kezét.

– Ott egye a fene, miért is ne? Egy pohár bor nem árt hat meg, nem igaz?

– Nem emlékszem arra, hogy valaha is úgy kellett volna rábeszélni téged az ivásra, Ames – jegyezte meg Karen. – Mindig te voltál az, aki a feleseket rendelte a Dragonben. Emlékszel arra az estére, amikor bedobtuk azt a sok tequilát, és aztán meztelenül fürödtünk a csatornában?

Amyből kitört a nevetés.

– Te jó ég, valóban! Nem volt ott Jenny is?

– Dehogynem, és Cookie is, a srác, akivel járt. Szemrevaló pasi volt, bár a szerencséje csak addig tartott ki, amíg el nem loptad a cipőjét.

– Tényleg?

Karen is nevetett, és egy pillanatra pontosan úgy nézett ki, amilyennek Amy emlékezett rá: a féloldalas mosolyára, a szeme csillogására. Abból az időből, amikor még mindkettőjük előtt ott állt az egész élet.

– Nem emlékszel? Perverznek nevezted, és átdobtad az edzőcipőjét egy kerítésen, hogy ne tudjon utánunk jönni, aztán visszafutottunk Jenék házához.

Amy a fejét rázta. Valójában évek óta nem gondolt azokra az időkre. Olyan volt, mintha valaki egy filmet

idézne fel, amelyet ő is látott, de amelyre csak halványan emlékszik, és nem a tulajdon életét.

– Rajta! – unszolta Karent. – Mesélj el mindent. Még mindig a lakótelepen élsz?

– Ūristen, dehog, körülbelül tíz évvel ezelőtt kiköltöztem Potts Fieldbe.

– Szuper – nyugtázta Amy őszintén. Potts Field határozottan magasabb szint, mint Westmead, a város kemény szeglete, ahol felnőttek.

Karen megvonta a vállát.

– Nincs vele baj.

– És most is egy... üzletben dolgozol?

– Egy házhoz szállító virágboltban.

– Csak nem még mindig Mr. Jonesnál?

Karen halványan elmosolyodott.

– A hely ugyanaz, de Mr. Jones évekkel ezelőtt visszaköltözött Walesbe. Most Rózsakert a neve, és egy üzletlánchoz tartozik. Mindenfelé rengeteg van belőlük.

A pincérnő visszatért két pohár chardonnay-val, és Amy köszöntőre emelte a poharát.

– A... Dragonre! – Elmosolyodott.

– Jóllehet most már szőnyegbolt van a helyén – felelte Karen, poharát a barátnőjéhez koccintva.

Csönd fodrozódott közöttük.

– Hogy van Tilly?

Amyt meglepte, hogy Karen emlékezett a lánya nevére.

– El sem tudom hinni, hogy már majdnem befejezte az iskola-előkészítőt. Szeptemberben kezdi az első osztályt.

– Szalad az idő – mosolygott Karen. – Emlékszel, a gyerekeket csak kölcsönbe kapjuk.

– És hogy van Josie? – kérdezte Amy végül. Élénk hangon érdeklődött, mintha ez csak egy újabb kósza kérdés

volna, holott ez volt az, amitől rettegett. Josie Karen lánya volt, de ugyanakkor elefánt is a porcelánboltban, a valódi ok, ami miatt Karen és Amy évekig nem találkoztak.

Amikor Amy elsőéves volt az Oxford Brookes Egyetemen, Karen meglátogatta, és minden olyan volt, mint mindig. Inni és bulizni jártak, visítva nevettek: öri barik voltak, ahogy a gyerekek mondják manapság. A második évben lazult a kapcsolatuk. Karennek lett egy barátja, Lee, és ritkábban jött; a levelek is csak hébe-hóba érkeztek. Mind a ketten állították, hogy semmi sem változott, pedig dehogynem, persze hogy változott. Amy új barátokkal, új elképzelésekkel próbálkozott, különböző ruhákat és sminkeket próbált ki. Visszagondolva azt feltételezte, hogy Karen küzd a boldogulásáért. A pénz, a család, az elszigeteltség mind közrejátszott, de Amynek megvoltak a saját gondoljai. Esszéket kellett írnia, ott volt a tanulócsoportha, és lett egy csomó izgalmas új barátja. Azon a nyáron, amikor ő végzett, Karen terhes lett Josie-val, és végérvényesen megváltozott minden. Amy elköltözött Londonba, és feltételezte, hogy Karen belenyugodott ebbe, és jöllehet az első években néha még összefutottak, Amy hamarosan azon kapta magát, hogy amikor röpké látogatást tesz a szüleinél Bristolba, Karennek nem is szól, hogy megy. Lehet, hogy mindenképpen elsodrótak volna egymástól, de mindketten Josie-t tekintették a buktatónak, a nem is annyira láthatatlan korlátnak, amely közéjük emelkedett, az egyik ürügynek arra, hogy elvágják a lakótelepen még nagyon szorosnak tűnő kötelékeket.

– Jól – vontta meg Karen a vállát.

Amy a szemöldökét ráncolta.

– Van valami... minden rendben van vele?

– Jól van. Csak az egyetem óta küszködik, hogy beinduljanak a dolgai.

– Egyetemre járt? Ezt nem is tudtam. Hová?

– Brightonba. Angol és médiatudomány szakra, jeles eredménnyel diplomázott.

– Okos lány.

– Nagyon büszke vagyok rá, de tudod, milyen a helyzet mostanában. A végére kismillió font adósságot halmoznak fel, aztán nem tudnak állást szerezni. És Potts Fieldben nem történik semmi.

– Mit akar csinálni?

– Az akar lenni, ami te, természetesen.

Amy meghökkent.

– Én?

Karen elnevette magát.

– Látnod kellene az arcodat, mintha ez olyan örült ötlet volna. Nézd meg az életedet: ragyogó állásod van, partikra jársz, ide-oda röpködsz a világban. Őszintén, Ames, elképesztően jól megy a sorod. Én meg ott rostokolok a virágboltban.

– Te is jól boldogulsz, Karen. És láthatóan egy igazán különleges lányt neveltél fel.

– Csak azt remélem, hogy az egyetem nem ment pocsekba. Szétküldött már vagy kétszáz önéletrajzot, de sehol sem tudja megvetni a lábát. De biztosra veszem, hogy az elején veled is ugyanez volt a helyzet.

Amy nem nézett a szemébe. Vele korántsem ez volt a helyzet. Az esti műszakos munkája a The Bear nevű oxfordi diákkocsmában mindent megváltoztatott számára. Noha az Oxford Brookeson tanult, a Bearben végzett munka helyezte rá a régebbi, előkelőbb Oxford University diákjainak röppályájára. A pult mögött dolgozó ba-

rátja, Pog a Lincoln College-ban tanult, és amikor a városközpontban lévő házban, amelyben más diákokkal lakott együtt, felszabadult egy szoba, megkérdezte tőle, hogy volna-e kedve odaköltözni. Egy csapásra feltárult előtte a kapcsolatok és a kiváltságok egész világa. Egyáltalán nem nehéz bekerülni London egyik nagy magazinkiadójához, ha tudod, kit kell felhívni.

– Miért nem jön el a *Verve*-höz, és végez valami munkát nálunk? – vetette föl anélkül, hogy meggondolta volna.

Karen arca fölragyogott.

– Komolyan beszélsz?

– Pillanatnyilag nincs felvétel, úgyhogy csak tapasztalatszerzés volna. Lényegében azért volna ott, hogy kávé hozzon, és, ha szerencsés, egy keveset fénymásoljon, de ráérezhet a magazinkiadás ízére, és jól fog mutatni az önéletrajzában.

Karen szája tátva maradt.

– Ez csodálatos lenne, Ames! Josie ki fog bújni a bőréből örömeiben.

– Fizetni nem tudunk neki, és csak egy hét lesz.

– Mindegy, nem érdekes. A világot fogja jelteni neki.

Beletelt egy pillanat, mire Amy ráeszmélt, hogy régi barátnője sír.

– Karen, mi a baj?

– Bocs, bocs. Csak... olyan nehéz volt. Josie a fény az életemben, de kemény volt. Úristen, fogalmad sincs róla, mennyire! És mivel egyedül voltam, a pénz pedig szűkös, én... De ha végre elindíthatom az útján, ha el tudom érni, hogy a saját lábára álljon, akkor meglesz az a jó érzésem, hogy megérte.

Amy odahajolt hozzá az asztal fölé.

– Jobb barátnőnek kellett volna lennem.

– Megvolt a saját életed.

– Tehettem volna többet. Jobban oda kellett volna figyelniem – mindkettőtökre.

Karen megcsóválta a fejét.

– Emlékszel arra a nyárra, amikor elmentük Észak-Walesbe? Autóstoppal Anglesey-be?

Amy elmosolyodott.

– Hogyan is tudnám elfelejteni? Megittuk Wales pia-készletének a felét.

– És arra emlékszel, amikor azon a sziklatetőn üldögéltünk?

Amy bólintott. Ez egyike volt annak a kevés emléknek, amit megőrzött abból az időből, az egyik olyan tökéletes nap, amelyben az embernek csak tizenévesként van része. Almabor, barátság, fiúk, nyílt térsegek, lehetőségek.

– Kibámultunk a tengerre, néztük a sirályokat, és azt mondtad: „Egy napon ki fogom tární a két karomat, és átrepülök ezen a nyavalyás tengeren. Elmegyek Amerikába és Japánba és Ausztráliába, és megszerzek mindent, amiről valaha álmodoztunk.”

– Ezt mondtam?

Karen bólintott.

– És ezt akarom Josie számára is. Azt akarom, hogy tárja ki a szárnyait. Azt akarom, hogy lásson világot, csinálja mindazt, amit te, és legyen meg az összes olyan lehetősége, ami neked megvolt. Azt hiszem, azt akarom ezzel mondani, hogy nem csak Josie akar Amy Shepherd lenni, amikor felnőtt. Én is azt akarom, hogy a lányom ugyanolyan legyen, mint te.